

1

In een impuls gaf Ellen van Rooswijk twee pinnige tikken op de claxon toen ze wegreed bij het makelaarskantoor. Ze had er de sleutels van haar verkochte huis ingeleverd, een gebeurtenis die wat haar betreft wel een stuk vrolijker had mogen verlopen dan waar het op uitgedraaid was. Bijvoorbeeld met champagne en een toast van de makelaar op haar toekomst... Maar nu moest ze het doen met die twee korte toeters.

Ze was er nog wel zo opgewekt op afgestapt. Maar omdat Pieter, haar ex, het nodig had gevonden op hetzelfde tijdstip zijn sleutels af te geven, had ze zich moeten inhouden. Aan zijn gezicht te zien had hij het een zware opgave gevonden, waarvoor hij zich zelfs in zijn stemmige, grijze pak had gehesen.

Dat ze hem bij de begroeting en het afscheid zelfs nog netjes een kus op zijn wang had gegeven – ondanks die akelige snor! Ze gaf zichzelf er onder het rijden alsnog een schouderklopje voor. Zou ze soms even de binnenstad ingaan om het te vieren, vroeg ze zich af. Het was er op dit tijdstip altijd wel gezellig druk. Ze kon koffie met gebak nemen. Of eerst wat gaan winkelen en daarna lunchen. Hé, ze zou natuurlijk ook binnenkort een feestje kunnen geven, een soort housewarming party!

Dat was een leuk idee, dacht ze verder. Maar met wie? Haar dochters Josje en Paulien zagen haar al aankomen! En terecht, zeg: de scheiding van je ouders vier je niet,

evenmin als het opgeven van het huis waar jullie ooit zo trots op waren. Nee, het zou leuk zijn om uit eten te gaan met een stel vriendinnen die het snapten. Met Angeline bijvoorbeeld, of met wat vrouwen die ze kende van cursussen.

Maar dat was inmiddels al jaren geleden. Er was gewoon geen tijd meer voor elkaar, met een gezin en een carrière. Bovendien zou haar feestje dan een soort reünie worden, en had ze daar behoefte aan? Het contact met Brigitte en Irma was leuk, maar zakelijk... en in het flatgebouw kende ze de mensen zelfs niet bij naam. Zou ze dan misschien wat oud-collega's van voor de fusie optrommelen? Ze hadden tenslotte in dat oude reclamewereldje een stevige traditie gehad in het heffen van glazen!

Maar nee, ze wisten waarschijnlijk amper nog wie zij was. O ja, zouden ze zich misschien ineens herinneren: Ellen..., die deed toch de administratie en hield en passant de boel op de rails in tijden van drukte. Maar had die niet een ernstig verkeersongeluk gehad waardoor ze uitgerangeerd raakte bij het nieuwe bureau? Ze had daarbij toch zo'n beetje alles gebroken wat een mens aan botten heeft? En toen ging ze ook nog weg met een gouden handdruk. En wat? Heremetijd, was ze nu ook nog gescheiden?

'Nou, nou, dat klinkt behoorlijk dramatisch,' zei Ellen hardop en ze lachte voor zich uit. Terwijl ze gewoon blij was dat er nu eindelijk echt een eind was gekomen aan die lange periode van gedonder. Dat ze niet meer te maken had met ellebogenwerk en ook niet meer woonde in een villawijk met vreselijk deftige mensen, en dat haar

tweekamerhuurflatje symbool stond voor haar nieuwe toekomst! Kom op, ze ging het in de stad vieren met koffie en gebak, en misschien nog een lekkere lunch na wat shoppen.

Wat Ellen had doorgemaakt, was inderdaad niet niks. Maar gelukkig was alles nu afgerond, zodat ze als drieënvijftigjarige ineens aan het begin van een nieuwe levensfase stond.

Het zou in elk geval een heel ánder leven worden... In een eenvoudig en gemakkelijk te onderhouden huurflatje, met een handzaam autootje van het type dertien in een dozijn. Met een deel van de verkoopsom van het huis én de gouden handdruk op haar bankrekening. Met twee uitwonende volwassen dochters. Met een bloedeigen, naar haar eigen wensen ingericht kampeerbusje. En met over een dikke maand de beschikking over een kantoorruimte voor haar te starten eigen bedrijfje in een fonkelnieuw bedrijvenverzamelgebouw – dat met ruim een jaar vertraging werd opgeleverd, precies het jaar dat zij nodig had gehad om uit het reclamebureau te stappen, om te revalideren en om te scheiden.

Hoezo ‘drama’, ze mocht van geluk spreken dat ze een tweede leven kreeg waar ze iets goeds van maken kon, dacht ze terwijl ze op weg naar huis was na haar bescheiden feestje in de stad met koffie, taart, winkelen en een lunch. En ineens moest ze terugdenken aan een moment, jaren geleden, op een vroege zaterdagochtend, in de hippe nieuwe badkamer van hun mooie, vrijstaande villa. Ze was net onder de douche vandaan gestapt en zomaar ineens had ze toen overdonderend helder twee dingen gesnapt: waarom haar ex-man Pieter die

vreselijke snor had laten staan en waarom het urgent was – ja: urgent – dat ze beter voor zichzelf zou gaan zorgen. Die snor had hij laten groeien toen ze naar de villabuurt verhuisd waren. Dat enge ding, waarmee hij op een verlopen artiest leek, of op een aalgladde tweedehandsautoverkoper. Dat akelige groeisel waarvan zij een grote afkeer had, maar dat hem zo ijdel deed pronken als een haan met zijn kam, dat...

‘Wacht, rij even een parkeerhaven in,’ zei ze nu hardop, ‘je moet niet aan dit soort dingen denken terwijl je autorijdt. Een gewaarschuwd mens telt voor twee, en als jij geen gewaarschuwd mens bent, wie is dat dan wel?’

Ze deed wat ze zei en draaide zelfs de motor uit.

En hij maar volhouden, dacht ze meteen weer verder, dat zijn innerlijk en uiterlijk door die snor in harmonie waren gekomen. Dat hij met die snor kon zijn wie hij was. En ik maar steeds zeggen dat ik hem zónder snor altijd een woest aantrekkelijke vent had gevonden, met die donkere krullen van hem, zijn mooie bruine ogen en zijn sportieve postuur. De fotoboeken erbij gehaald. Een paar foto’s gemaakt om hem te laten zien dat die snor echt, echt afbreuk deed aan zijn verschijning.

Verwaand was hij geworden met dat ding, dacht ze. IJdel, met zichzelf ingenomen, arrogant. Woorden die ze telkens weer had ingeslikt, waardoor haar afkeer alleen maar groter werd. Een akelige boender werd die snor daardoor, een vieze zwabber, een walgelijk ding waar ze niet naar wilde kijken.

Dat die snor het uithangbord van zijn minderwaardigheidsgevoel was, had ze pas die

zaterdagochtend na het douchen gesnapt, net als dat ze voor haar eigen levensgeluk ervoor moest kiezen om zonder hem verder te gaan. dat ze zich los moest maken van het reclamebureau, gewoon moest erkennen dat ze niet in de nieuwe bedrijfssfeer paste. En dat ze goed voor haar lichaam moest gaan zorgen, omdat het immers de drager was van mijn gedachten, van mijn ziel, mijn heden, verleden en toekomst.

Ze werd ineens afgeleid door een auto die voor haar parkeerde. De vrouw die uitstapte, liep gehaast naar een brievenbus op de straathoek. Ze moest ervoor om een grote regenplas heen lopen en keek omhoog, naar de donkere wolken met stukken blauwe lucht ertussen.

Ik had die brievenbus niet eens gezien, dacht Ellen. En ook die enorme plas niet. Zo bleek maar weer dat een mens veel zaken niet opmerkt als hij zich aan zijn gedachten overgeeft. Dat is en blijft link in het verkeer! Het was verstandig geweest dat ze even had geparkeerd.

Na deze wijze gedachte startte ze de motor. Toen ze zich omdraaide om te zien of er geen verkeer naderde, voelde ze ineens de stijfheid van haar rug. Beweging, beweging, beweging, wist ze. Ze nam zich voor om straks een pittig wandelingetje te gaan maken in het plantsoen, want dat beetje beweging bij het winkelen had natuurlijk niets voorgesteld. Haar rug vroeg om iets energiekers. Daar was de strenge blik van de chirurg niet voor nodig, noch die van de fysiotherapeut uit de sportschool – die als een politieagent met zijn arm zwaaide terwijl hij haar aanspoorde om in beweging te blijven. ‘Stilzitten,’ had hij destijds tot in den treure herhaald, ‘is voor jou de dood in de pot. Je rugspieren

moeten door de veranderde stand van je wervels nu eenmaal strakker staan, maar zullen daardoor ook eerder verkrampen. Dus je zult echt moeten blijven bewegen, soepel houden die boel!’

Dat dat klopte, was aan Ellen te zien toen ze bij haar huis houterig uit de auto stapte. En bij het weglopen trok ze met haar ene been, al zagen veel mensen dat wellicht niet; misschien zagen die alleen een charmante vrouw in een zwarte jeans, met zwartgeverfd haar en rode lipstick.

Zelf voelde Ellen zich de eerste tientallen meters buiten de auto eerder een bejaarde. Ze probeerde haar schouders en armen te ontspannen, en haar rug mee te laten draaien met haar passen, maar er zat van alles klem. Het liefst was ze haar flat binnengegaan om lekker in een luie stoel te gaan zitten lezen, maar ze vermande zich, wandelde het gebouw langs en het park in en troostte zich met de wetenschap dat een kwartiertje al genoeg was.

Het ongeluk van vorig jaar had ernstige sporen nagelaten. Zelf wist ze er niet meer van dan wat Pieter haar verteld had, die er als bestuurder een stuk beter vanaf was gekomen, ondanks een gescheurde milt. Ze had met haar linker lichaamshelft in het dashboard beklemd gezeten en was door de brandweer bevrijd. Pieter en zij waren met ruzie over haar acties voor een gouden handdruk en daardoor ook over hun aanstaande echtscheiding van huis gegaan; het was bepaald niet de eerste keer geweest dat een verstandig begonnen gesprek uit de hand liep, maar nu had het dodelijk kunnen zijn door de verschrikkelijke klap tegen een vrachtwagen.

Toen Pieter vanuit zijn ziekenhuisbed naast het hare haar dat allemaal vertelde, had ze beseft dat het nu echt over moest zijn. Ze zou bij hem weggaan! Hij moest het huis maar houden, en als hij per se gelukkig werd van het bezit van de computer én de laptop én de auto én de espressomachine én de vaatwasser én de wasmachine én de wasdroger én nog duizend dingen meer, dan zou dat haar een zorg zijn. Klaar.

Toen ze weer had mogen lopen en bij de deurpost in de gang het naambordje met ‘mevrouw en meneer Drijfmans-van Rooswijk’ had gezien – wat lief en goed bedoeld om hen op dezelfde kamer te leggen! – was dat voor haar aanleiding geweest om op een neutrale manier met Pieter te praten. Dat ze wel dood hadden kunnen zijn, had ze gezegd, maar dat ze hem nooit dood had gewenst en hij haar ongetwijfeld ook niet. En dat ze de echtscheiding nu echt moesten gaan afronden. Ze hadden beiden toch nog een toekomst? Maar die toekomst was gezien hun leeftijd te kort om in onenigheid te leven. Ze konden beter in dankbaarheid aanvaarden wat het lot nog voor hen in petto had; daar moesten ze zuinig op zijn en behoedzaam mee omspringen.

Toen ze uit het ziekenhuis ontslagen waren, was het met de verkoopacties van hun huis en de echtscheidingsprocedure snel gegaan. Ook al had ze hinder van de pijn in haar rug en schouder, en was het onhandig manoeuvreren geweest met een stijve knie, Ellen had alle dingen bij elkaar gezet die ze echt wilde houden. Ze had het bedrijfsplan voor haar nieuwe bedrijfje in de computer teruggelezen, gebeld over hoe ver het inmiddels stond met de oplevering van

het bedrijvenverzamelgebouw en het besluit genomen klein, goedkoop en gemakkelijk te gaan wonen; bovendien was ze dagelijks naar de fysiotherapeut in de sportschool gegaan om haar conditie bij te spijkeren.

Met dat alles voelde ze dat ze een streep had getrokken onder het verleden en had ze zomaar weer kunnen lachen met de fysiotherapeut, die een vrolijke snuiter was, en de andere sporters.

Toen ze weer bij haar autootje stond, was ze stukken soepeler. Haar spulletjes van de achterbank pakken was nu gewoon een fluitje van een cent. Ze prees zich er gelukkig mee dat haar rug door dat wandelen en oefenen zo snel opknapte, en realiseerde zich weer eens dat ze nu gezond was verklaard en niet meer bij de chirurg hoefde terug te komen... en vooral hoe heerlijk dat was!